

סוגרים שבוע

מספרים ש...

שושנה בין החוחים

"ויאמר יעקב... עם-לָבָן עֲרֵתִי" (בראשית לב, ד)

שושנה התרגשה מאוד לקראת החתונה המיוחלת, אך גם חששה: ארוסה, שלומי, לא ביקר מעולם בביתה. מדוע? כי שושנה לא ממש הרשתה לו לבקר. היא ידעה כי אם יראה את אבא שלה הכול יתפוצץ... אך מרגע שהתארסו שלומי ניסה לשכנע את שושנה שתיתן לו לפגוש את הוריה. שושנה נאלצה להסכים, ובליל חמישי אחד הגיע הבחור אל מפתן דלת ארוסתו.

הוא נקש על הדלת בעדינות. אחרי שניות ארוכות של המתנה היא נפתחה ולמולו עמדו שני שומרים חמושים שערכו עליו חיפוש מכף רגל ועד ראש, בעוד שושנה נושכת שפתייה ומסננת: "אבל הבטחתם שלא תבדקו אותי". שלומי ההמום נכנס אל סלון הבית הגדול, ושמע את אביה של ארוסתו כשכוס זכוכית עם משקה חריף בידו, אומר: "אתה יודע מה אתה צריך לעשות כדי להשתיק אותי...".

כששלומי התיישב לידו, האב לחץ את ידו ושאל: "ובכן, מה אדוני עושה?".

"אננני? גמגם שלומי. "אני מורה בבית ספר יסודי".

"מורה? שאל האב, "שיהיה. רוצה מהסיגרים שלי? הברחנו אותם שלשום מקובה".

"אממ... לא תודה" אמר שלומי ושושנה, שלא הייתה יכולה להישאר שם יותר, פרצה בבכי ורצה אל חדרה. שלומי ניגש אחריה. "מה קרה, שושנה? שאל בדאגה. "אני יודעת שעכשיו לא תרצה להתחתן אחרי שגילית שאבי הוא... מאפיונר".

"רק היום הבנתי עד כמה אני רוצה" אמר שלומי "שושנה כזו, שגדלה בין החוחים".

כתב: רועי אהרוני

מתוך הפרשה

תקציר הפרשה: יעקב עושה את דרכו חזרה לארץ ושומע שעשיו אחיו יוצא לקראתו * ההכנות לפגישה – "דורון, תפילה ומלחמה" * בלילה הוא נותר לבדו ונאבק עם איש מסתורי * הפגישה עם עשיו שמשלים איתו * יעקב בארץ כנען: מעשה דינה – החטיפה, האונס ונקמת שמעון ולוי באנשי שכם, בניית המזבח בבית-אל, ה' קורא את שמו ישראל ומברכו * רחל מתה בלדתה בדרך לבית לחם ונקברת שם * יעקב חוזר לאביו אחרי 36 שנות פרידה * יצחק מת בן מאה ושמונים * תולדות עשיו.

האם מותר לאדם מאמין לפחד?

יעקב אבינו מתכוון לפגישה הגורלית עם עשיו אחיו בדרכים שונות אך בליבו יש חשש מתוצאותיה. כשהתורה מתארת את תחושותיו של יעקב לקראת המפגש היא אומרת "ויירא יעקב מאוד ויצר לו" (בראשית לב, ז). כיצד ניתן להבין כי יעקב אבינו הצדיק, אדם המלא אמונה בקב"ה, מגלה סימני פחד? האין זה מעיד על פגם באמונה וחוסר בטחון בבורא עולם?

רבי יצחק אברבנאל (מחשובי פרשני המקרא. היה ממגורשי ספרד) מסביר כי פחדו של יעקב לא היה ביטוי של חוסר אמונה - "כי באמת ליבו בטוח בה", אבל היה פחדו כדרך הגיבור האמיתי שבהכנסו למלחמה יפחד מהמוות וירגיש בסכנה".

כלומר, פחדו של יעקב היה **פחד טבעי** כדרכו של אדם העומד לפני קרב. התורה איננה דורשת מהאדם להתכחש לתחושותיו הטבעיות או להתמודד עם מצבים שאין ביכולתו להתגבר עליהם. הפחד מהווה **אתגר** עבור אדם מאמין.

מוסיף האברבנאל: "כי אם היה (יעקב) בלתי ירא ולא מפחד מעשו שיהרגהו... לא היה מורה על בטחונו בה' יתברך וביעודיו... אבל עתה ששיער בשנאתו אותו... והתאמץ והלך לקראת אחיו, זה באמת ראוי להיקרא מאמין בנבואתו". המאמין האמיתי אינו נבחן באי-פחד, אלא דווקא ביכולתו **להתגבר על הפחד**. טבעי מאוד לחוש קושי או אפילו פחד במצבים של משבר, אך בעזרת השכל והאמונה אפשר להתחזק כנגדם.

כך אנו רואים את יהודה המכבי שנים רבות מאוחר יותר ניצב עם חייליו המעטים מול צבא יווני גדול וחזק מהם, והוא נוטע בהם בטחון בדבריו: "ואנחנו נלחמים על נפשותינו ועל תורתנו והוא (הקב"ה) יגוף אותם לפנינו ואתם אל תיראו מהם" (ספר מקבים ב').

איננו מפחדים לפחד. משימתנו היא לא לתת לו להשתלט עלינו, ולמצוא את הדרכים להתמלא בכוח ובאמונה כדי להתגבר עליו.

נקודה למחשבה: כיצד אתם מתמודדים עם פחד? אילו מחשבות יכולות לתת כוח ולחזק ברגעים כאלו?

הרב משה צבי נריה זצ"ל 19 שנה לפטירתו

הרב נריה, מי שכונה "אבי דור הכיפות הסרוגות" נפטר ביט' כסלו תשנ"ו (1995) מותר אחריו דור שלם של תלמידים שהפיצו אחריו את תורתו ודרכו החינוכית

בעשרות מוסדות ברחבי הארץ. מילותיו האחרונות ביטאו אולי יותר מכל את אהבתו הגדולה לארץ ישראל וקדושתה:

"קר לי! תחממו אותי בדברי תורה! תאחזו בארץ ישראל ובקדושתה. תנו לי להגיד שלום לארץ ישראל ולהיפרד ממנה באהבה, בשמחה וברצון קדושה אני מבקש. קודש קודשים אני מבקש. תנו לי קדושת ארץ ישראל, תנו לי קדושת אהבת ישראל, תנו לי הרגשת קדושת ארץ ישראל. תנו לי הרגשת קדושת עם ישראל!"

אז קרא כמה פעמים בקול גדול, "שמע ישראל ה' אלוקים ה' אחד" וסיים במילים "נתקדש כולנו", והחזיר נשמתו לבורא.

